

ROMANTASY
18+

DRACIA KAVIARENĚ

A. T. QURESHI

 metafora

metafora

**DRACIA
KAVIARENĚ**

A. T. QURESHI

A. T. QURESHI
DRAČIA KAVIAREŇ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 412. publikáciu.

Z anglického originálu *The Baby Dragon Cafe*, vydaného v roku 2025 vydavateľstvom Avon,
ktoré je súčasťou HarperCollins Publishers Ltd., preložila do slovenčiny
Alexandra Obšajtová.
Jazyková redakcia Bohuslava Blahová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2026
Počet strán 288
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title *The Baby Dragon Café* © 2025 A.T. Qureshi
Translation © Grada Slovakia 2026, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.

A.T. Qureshi asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.
This novel is entirely a work of fiction. The names, characters and incidents portrayed
in it are the work of the author's imagination. Any resemblance to actual persons,
living or dead, events or localities is entirely coincidental.
Cover design by Ellie Game/HarperCollins Publishers Ltd.
Cover illustration © Alex Cabal/Illustration X

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Alexandra Obšajtová, 2025

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-296-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-295-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-294-9 (print)

*Pre Noor,
si môj vzor.*

1. KAPITOLA

Saphira Margalová sa za celý deň takmer nemala čas ani len nadýchnuť.

V Dračej kaviarni bolo nesmierne rušno – ale to je predsa dobre, pripomenula si, aj keď ju už boleli nohy.

Bol koniec marca a s ním prišla jar. Do mesta začalo chodiť čoraz viac ľudí, ktorí trávili svoje obedňajšie prestávky a večery prechádzkami po Hlavnej ulici, čo zvyšovalo návštevnosť kaviarne.

Dni sa predlžovali, slnko svietilo dlhšie a každý si chcel užiť teplo. Saphira si bola istá, že ak by vyšla von, uvidela by aspoň pol tucta drakov, ako poletujú nad údolím a ako sa, vďaka zmene počasia, po dlhej a chladnej zime vyhrievajú na slnku.

Hviezdne Údolie bolo útočiskom drakov a ich jazdcov. Malé mes-tečko obkolesovali nádherné zasnežené hory, takže poskytovalo te-rén ideálny na lietanie – s rozprávkovým výhľadom na lesy, kopce a jazerá.

Saphira rada pozorovala dospelé draky počas letu – bola nimi očarená. Stála za výkladom a potajomky majestátne zvieratá sledovala. Veľkosťou o niečo prevyšovali aj to najväčšie plemeno koní, takže na oblohe vytvárali vzdialené, ale ostré siluety. Tieto tvory boli naozaj úchvatné a ohromujúce.

Kiežby sa to dalo povedať aj o dračích mláďatách.

Spomínané príšerky upriamili jej pozornosť späť na kaviareň, ktorá praskala vo švíkoch. Návštevníci posedávali na rôznych kusoch nábytku alebo pri stoloch. Niektoré mláďatá stálych zákazníkov ležali po ich boku na malých lôžkach alebo v brlohoch, zatiaľ čo iné vyliezli na dračie stromy alebo do pelieškov upevnených do kamených stien.

Pohľad na dračie mláďatá v jej vlastnej kaviarni zalieval Saphiru vlnou hrdosti. Otvorila ju pred šiestimi mesiacmi a bola jedinou kaviarňou, ktorá povoľovala vstup dračím mláďatám, z čoho boli obyvatelia Hviezdného Údolia nadšení. Väčšina podnikov vstup domácich miláčikov nedovoľovala a mnohé z nich dokonca vyvesili nápis, na ktorom veľkými tučnými písmenami stálo: **DRAČÍM MLÁĎATÁM VSTUP ZAKÁZANÝ.**

Nanešťastie, Saphira začínala chápať *prečo*.

Z neďalekého stola pozbierala prázdne hrnčeky, zasunula drevené stoličky a potom odniesla riad späť k pultu. Keď prechádzala okolo bradatého otca popíjajúceho kapučíno a jeho malej dcéry, ktorá si pochutnávala na citrónovo-malinovom koláči, dávala si pozor, aby sa nepotkla o malého dráčika, ktorý sa hral s hojdajúcimi sa nohami dievčatka.

„Ach, prepáčte!“ zvolala mladá žena, keď do Saphiry takmer zozadu narazila.

„Nič sa nestalo,“ odvetila Saphira a ustúpila nabok. Bohužiaľ pre ňu pri tom omylom udrela spiaceho dráčika v plyšovom peľachu. Ten sa zobudil a vyšlahol jej k nohám plamienok.

Horúčava oškvrkla lem Saphirinej sukne a ona zaskučala. Vzduch zaplnil známy zápach zhorenej látky. *Fantázia*.

Všetky jej šaty a sukne boli už zospodu obhorené alebo na nich boli stopy po uhryznutí, niekedy dokonca oboje. Saphira si uvedomovala, že by mala byť praktická a radšej nosiť nohavice alebo džínsy, no príliš milovala to, ako dobre sa v sukni cítila. (To, že preferovala estetickosť pred praktickosťou, bol vo všeobecnosti dosť veľký problém.)

Keď však Saphira spočinula pohľadom na páchatelovi, nedokázala sa naňho hnevať. Dračie mláďa na ňu upieralo modré oči a na rozkošnej tvári sa mu zračila absolútna nevinnosť. Saphira si kľakla, pohľadila dráčika po šupinatej koži a ten sa spokojne oprel o jej dlaň.

Dračie mláďatá boli rovnako neposedné ako ľudské batolátá, no zároveň aj rovnako roztomilé, ak nie ešte viac. Saphira ich zbožňovala celým svojím srdcom, a preto keď snívala o otvorení vlastnej kaviarne, malé dráčiky boli vždy súčasťou tejto predstavy. Vo svojich dvadsiatich piatich rokoch bola možno trochu mladá na to, aby sa stala majiteľkou podniku, ale robila všetko, čo bolo v jej silách.

Saphira sa obratne vrátila za pult, zapla mlynček na kávu a vrhla sa na prípravu ďalších objednávok. Studený nápoj naliala do krištáľového pohára, horúci zas do keramického hrnčeka zdobeného sedmokráskami. Na oceľové tanieriky naložila niečo malé pod zub.

Keď bolo všetko hotové, preložila to na podnos a brodila sa po medzi preplnené stoly, klebetiacich tínedžerov aj zamilované páry, až kým sa dostala na požadované miesto.

„Pre pani Cartwrightovú tu mám *cold brew* so studenou penou a s hnedým cukrom a pre pani Liovú vanilkové latte s ovseným mliekom,“ oznámila Saphira a položila na stôl nápoje pred dve staršie dámy.

Sedeli pohodlne usalašené v kreslách pri veľkých otvorených oknách. Na stole sa vynímala váza s čerstvými kvetmi a dve zapálené sviečky.

Saphira sa sklonila k dračím lôžkam, ktoré ležali na zemi pri nohách žien, aby dala dráčikom pochúťky. Jeden pochádzal z plemena opálových, mal veľké žlté oči a biele šupiny, ktoré hrali dúhovými farbami. Druhý bol z plemena azuritových drakov – mal tmavomodré oči aj šupiny. Obaja na dĺžku merali asi len tridsať centimetrov a mali malé krídelká.

„Sušené hovädzie mäso pre milého Thornu a zázvorové cukríky pre maličkú Viper,“ povedala a položila pred nich oceleové tanieriky.

Keď už mala prázdne ruky, pohladila dráčky po hlavách. Tie spokojne zapriadli a potom sa pustili do malého občerstvenia, ktoré mala Saphira pre svojich plazivých zákazníkov vždy poruke.

„Ďakujem ti, zlatko,“ povedala pani Cartwrightová a za okuliarmi sa jej okolo očí vynorilo niekoľko drobných vrások. Ihlice na pletenie odložila nabok a po tom, ako sa napila zo svojho *cold brew*, spokojne zahmkala.

„Si poklad,“ dodala pani Liová a urobila to isté. „Skutočný anjel.“

Saphiru zalial hrejivý pocit a rozžiarila sa. „Ak by ste ešte niečo potrebovali, neváhajte ma zavolať!“

„Čo tak pár nových zápästí?“ nadhodila pani Liová a pošúchala si pri tom jednu z rúk pokrytú vráskami. „Stále mi robia problémy.“

„Keď už sme pri tom, tak ja ťa poprosím o to isté,“ pridala sa pani Cartwrightová a súhlasne kyvkala hlavou.

Saphira predstierala zamyslenie. „Spýtam sa v kuchyni a dám vám vedieť!“ Žmurkla na ne, čím si od starších dám vyslúžila úsmev.

Vtom začula hrdelné zavrčanie.

Pozrela sa pod seba a zbadala, že Viper vytrhla Thornovi kus sušeného hovädzieho a zhltna ho na dve zahryznutia. To nie. Saphire sa od strachu zrýchlil tep. To sa malému Thornovi nebude páčiť...

Presne ako čakala, Thorn na to zareagoval vyšľahnutím plameňa priamo na Viper. Tá zasyčala a práve vo chvíli, keď sa mu chystala úder vrátiť, zasiahla pani Cartwrightová.

„Psst! Tíško, Viper. Nedurdi sa.“

„Thorn,“ pridala sa pevným hlasom pani Liová. „Správaj sa slušne.“

Dračie mláďatá ustúpili zo svojich bojových pozícií a Saphira si s úľavou vydýchla. O azuritových a opálových drakoch bolo známe, že spolu nevychádzali najlepšie. Ale keďže boli ich jazdkyne najlepšie priateľky, Thorn s Viper boli nútení spolu vychádzať. Saphira bola za to rada.

Ďalšiu katastrofu by už nezvládla, nie tak skoro po tej poslednej.

Len pred dvoma týždňami musela v kúpeľni prerobiť celé vodovodné potrubie po tom, čo sa malý dráčik vo vani príliš rozvášnil a zničil všetky potrubia tým, že si z nich spravil hryzadlá. Nepodarilo sa jej ho zastaviť skôr, než ich všetky znetvoril. Stálo ju to nemalé peniaze a nerada by míňala ďalšie na opravu škôd, ak by sa tieto dva mladé dráčiky pochytili.

Usmiala sa na pani Cartwrightovú a pani Liovú a pobrala sa k pultu. Po ceste späť sa snažila zavetriť ešte nejaké ďalšie problémy, no našťastie sa zdalo, že všetky dračie mláďatá sa správajú slušne.

Milovala malé dráčiky, aj keď boli magnetmi na problémy. Dračie mláďatá vedeli trepať krídlami, ale kým trochu nepodrastli, nedokázali lietať. Znamenalo to však, že neustále skákali a narážali do vecí. Okrem toho nevedeli ovládať svoj oheň, a preto často podpaľovali nábytok.

Draky, našťastie, dospievali už po dosiahnutí druhého roku života a vo vývine pokračovali až do piatich rokov, keď ich jazdci začali trénovať v jazdení. Dovtedy však predstavovali isté riziko. Sapphire napadlo, že by mohla kaviareň jednoducho zariadiť tak, aby bola vhodná pre draky – použila by nábytok a stoly len z ocele, čím by predišla ich ohrozeniu či spáleniu –, ale na tom nebolo nič zábavné. Zbožňovala zariaďovanie aj výzdobu kaviarne. Chcela, aby bola zosobnením pohodlia. Mala predsa víziu, dočerta!

Interiér budovy mal vysoké stropy a prekrásne odkryté kamenné steny s veľkými, širokými oknami, ktoré dovnútra prepúšťali ideálne množstvo prirodzeného svetla. Vpredu pri stoloch boli pohodlné kreslá, uprostred drevené farmárske stoličky a vzadu niekoľko plyšových pohoviek s množstvom mäkkých vankúšov a teplých prikrývok.

Do jednej z kamenných stien bol vstavaný veľký kozub na drevo (predpokladala, že to je jediné miesto, ktoré bolo pred ničivosťou dračích mláďat v bezpečí). V zadnej časti sa nachádzali police so všetkými obľúbenými románmi jej starej mamy, no niektoré patrili

aj Sapphire. Závesné lampy dodávali celej kaviarni teplý nádych. Dopĺňalo ich trepotajúce sa svetlo citrusových sviečok.

Všade tu boli stopy po Moguloch, či už vo freskových maľbách, alebo v ručných drevorezbách, ktoré boli rozvešané po stenách. Viseli tu aj zarámované fotografie očarujúcej architektúry a obrazy s nádhernými veršami urdskej poézie (ktorým nerozumela, ale áno, pred kúpou si overila ich preklady), aby vzdala hold kultúre svojich predkov.

Saphira nenávidela podniky s nezaujímavým, minimalistickým dizajnom; hoci sa jej kaviareň dala považovať za pomerne rušnú, vyzerala, akoby v nej niekto býval. Pripomínala domov a ona to zbožňovala – aj keď preskupovaním a renovovaním maličkosť, ktoré dračie mláďatá zničili, trávila prehnane veľa času.

Vzadu sa rozprestierala záhrada, ktorú Saphira mala v pláne zrekonštruovať, aby získala viac priestoru, len čo bude mať čas (a peniaze). Dovtedy musela byť pre všetkých jej zákazníkov a ich dračích spoločníkov dostatočne útulná vnútorná miestnosť.

Nebol to ten typ kaviarne, kam sa chodí na pohovory alebo stretnutia. Dokonca ani ten typ, kam chodíte študovať či pracovať. Bola to kaviareň, kde si na prvom rande objednáte latte, stretnete sa so starými priateľmi pri šálke čaju, alebo si tu pri ohni prečítate knihu a budete popíjať horúcu čokoládu s extra dávkou penových mini cukríkov.

Bolo to miesto, ktoré ľudí *spájalo* – kde ste sa mohli cítiť ako doma. Kde ste mohli cítiť presný opak osamelosti.

Teraz sa pri pohľade na svoju kaviareň Saphira cítila práve takto. Očami prebehla po dráčikoch, ktoré preskakovali z jedného pelechu na stene na druhý. Potom jej padol zrak na skupinku priateľov smejúcich sa nad prázdnyimi šálkami kávy. V kaviarni vládlo teplo a príjemný ruch.

Bol to splnený sen. Saphira od strednej školy pracovala vo viacerých kaviarňach, ale vždy túžila mať vlastnú. V triede si vždy – namiesto toho, aby dávala pozor – do zošitov načrtávala výzdobu a vytvárala menu. Teraz sa tieto nápady stali skutočnosťou.

Želala si, aby tu s ňou bola Nani-Ma a videla to.

Jej stará mama zomrela pred vyše rokom. Okrem nej Saphira žiadnu rodinu nemala. Svojho otca nikdy nepoznala a matka jej zomrela, keď bola ešte malá. Vychovala ju Nani-Ma. Vďaka nej si Saphira splnila svoj sen.

„Keď tu už nebudem,“ žiadala ju Nani-Ma, „sľúb mi, že si tú kaviareň naozaj otvoríš.“

„Sľubujem,“ zaprisahala sa Saphira a silno pri tom držala starú mamu za ruku.

O týždeň nato Nani-Ma zomrela a Saphira zostala sama. Nevedela, ako má splniť daný sľub, že si pôjde za svojim snom, až kým nezistila, aké veľké dedičstvo jej stará mama zanechala.

A tak sa Saphira vo svojom zármutku upínala ku kaviarni a k predstave, ktorú mala. Predala ich vidiecky dom na kopci a kúpila si tento priestor na Hlavnej ulici. Bývala v jednoizbovom byte o poschodie vyššie. Trvalo šesť mesiacov vytrvalej práce, kým sa jej podarilo kaviareň priviesť k životu a v októbri ju otvoriť.

O šesť mesiacov neskôr, koncom marca, podnik už prekvital. Dračie mláďatá jej spôsobovali problémy, no Saphira za to, že do kaviarne povolila vstup drakom, dostala od mesta malý príspevok, čo jej celkom pomohlo.

Vlastniť draky bolo nákladné – drahšie ako ustajnenie toho najlepšieho koňa – a netýkalo sa to len starostlivosti o ne. Keďže draky spôsobovali mestu nespočetné množstvo neovládateľných a nečakaných škôd, jazdci museli platiť špeciálnu daň, ktorej výťažok išiel na renováciu mesta.

Raz sa stalo, že jeden drak z plemena granátových, ktorý sa práve učil lietať, omylom narazil do elektrického vedenia a na celý večer prerušil dodávku elektriny. Alebo ďalší prípad, keď sa na Hlavnej ulici pobili drak opálový s drakom azuritovým a zdemolovali altánok. A takých situácií bolo neúrekom.

Z toho dôvodu Saphira dostala od mesta malú sumu za vytvorenie

priestoru, kam mohli chodiť aj draky. Spočiatku si myslela, že peniaze navyše budú super. Prečo ostatné podniky nepovolía drakom vstup? Aj ony by si potom predsa mohli nárokovať tento príspevok. Ich škoda!

Pocit nadradenosti sa však rýchlo vytratil, a to už po prvom mesiaci, keď peniaze od mesta minula na opravu takmer každého kusu nábytku v kaviarni. A od otvorenia pred šiestimi mesiacmi to tak bolo každý mesiac – peniaze jej nebadane pretekali po medzi prsty a na to, aby jej vystačilo na opravy, musela siahnuť na úspory. Nepredpokladala, že dračie mláďatá budú až také nezvládnuteľné.

Saphira už prišla o všetky úspory a len s námahou sa držala nad hladinou. Bola si však istá, že ak tento týždeň nič neskončí v plameňoch, mohla by to zvládnuť...

Optimizmus jej však vydržal sotva hodinu.

„Flare, nie!“ ozval sa hlas. Saphira sa pozrela na malé dievčatko, ktoré naháňalo svoje dračie mláďa – bolo to to isté dievčatko, ktoré predtým videla, ako si pochutnáva na citrónovo-malinovom koláči so svojim otcom. Saphira sa marilo, že sa volal Aziz.

„Všetko v poriadku, Aziz?“ spýtala sa Saphira a vykročila spoza pultu.

„Hana, musíme Flara odtiaľ dostať dole,“ povedal svojej dcére Aziz. „Prepáčte, Saphira, Flare je len trošku hyperaktívny, nič viac.“

Dračie mláďa však vyzeralo viac než len hyperaktívne. Vyšplhalo sa na stôl a v snahe vzlietnuť sa doslova hodilo do vzduchu.

„Flare, prestaň!“ zvolala Hana podráždeným tónom, keď drak pristál na operadle stoličky. Malému dráčikovi sa v očiach zračila prešibanosť, a kým ho Hana stihla chytiť, znova vyskočil zo stoličky a pokúsil sa vzlietnuť.

Saphira schmatla niekoľko vyprázaných horkých tekvic – dračie mláďatá sa po nich išli zblázniť! – a vystrela ruku k Flarovi. Keď bol kúsok od nej, zachytil ich vôňu a otočil sa priamo na ňu. Oči sa mu

nadšene rozšírili a hneď k nej priskočil, no zdalo sa, že ho pohľad na tekvice až príliš rozjašil. Vyskočil do vzduchu, zamával krídlami a roztvoril tlamu. Saphira zbadala vzadu v jeho hrdle záblesk červeného svetla.

Vedela, čo to znamená.

Bez zaváhania sa prikrčila a zakryla si hlavu práve vo chvíli, keď na ňu vyšľahli plamene. O pár sekúnd neskôr horúčava ustúpila.

Saphira sa s búšiacim srdcom postavila.

Vzduch naplnil zápach spálenej gummy a rozpálenej ocele. Kaviareň stíchla a všetky oči sa obrátili smerom k spúšti. Ó, *môj bože*. Saphira sa pomaly otočila a potom to zbadala.

Jej kávovar. Stredná časť zariadenia sa úplne zrútila a pri pohľade na roztavenú hmotu Saphira zamrzla. Ruky sa jej triasli.

„Ach, nie, veľmi ma to mrzí,“ ospravedlňoval sa Aziz. Siahol do vrečka a niečo odtiaľ vytiahol. „Tu je kópia mojej poisťky – som si istý, že vám tie škody pokryjú.“

Podal Saphire malú kartičku s informáciami. Jazdci mali vo zvyku pri sebe nosiť kópiu svojho dračieho poistenia pre prípad, že by ich drak spôsobil väčšiu škodu.

„To je v poriadku,“ zachripela Saphira a zo všetkých síl sa usilovala na Aziza a jeho dcéru vyrovnane usmiať. Snažila sa potlačiť slzy, ktoré sa jej nahrnuli do očí. „Ďakujem.“

V dialke počula, ako Aziz hreší svoju dcéru, keď vychádzali z kaviarne, no vôbec nebola schopná to vnímať.

Saphira vedela, že poistenie by takéto výdavky nepokrylo. Dračie poistenie bolo možné využiť len do určitej výšky a Saphira hneď na začiatku svojho podnikania podpísala výnimku, v ktorej uznala nielen túto skutočnosť, ale aj riziko, ktoré podstupuje tým, že do kaviarne bude vpúšťať dračie mláďatá.

Poistenie sa nevzťahovalo ani na poškodené potrubie v kúpeľni, tak prečo by to pri zničenom kávovare za tritisíc dolárov malo dopadnúť inak?

Zmocnila sa jej panika. Čo bude robiť? Na nový kávovar peniaze nemala – a ako sa dá viesť kaviareň bez neho? Väčšinu jej tržieb tvorili predražené latte.

Prepadla ju úzkosť a do očí sa jej tlačili slzy. Žmurkaním ich rýchlo zahnila a prinútila sa zhlboka nadýchnuť, aby zostala pokojná. Nechcela vyvádzať pred zákazníkmi.

Možnože to nie je až taká tragédia, navrávala si. Veď napokon, menu bolo rozsiahle. Určite bude schopná zarobiť si aj bez kávovaru! Bude to trvať len niekoľko týždňov, usúdila. Len kým si nenašetrí na kúpu ďalšieho.

Jednou vecou si však Saphira bola istá: nevzdá to. Nesmie. Nie, keď všetko, čo mala, investovala do tejto kaviarne. Nie, keď to slúbila Nani-Ma.

„Všetko je v poriadku!“ zvolala na celú kaviareň a vykúzlila svoj najžiarivejší úsmev. „Mrzí ma to! Ale veď viete, aké vedia byť dračie mládatá!“

Niekoľko ľudí sa na tom zasmialo a onedlho sa už všetci vrátili k debatovaniu a popíjaniu svojich nápojov.

Nasledujúce dni fungovala Saphira ako zvyčajne. Piekla pečivo a pripravovala zájedky pre zákazníkov aj pochúťky pre dračie mládatá. Ponúkala čaje – čierne, zelené alebo bylinkové – a rôzne druhy kávy – zalievanú, prevapkávanú či kávu pripravenú za studena (*cold brew*). V ponuke tiež mala indický korenený *chai*, miešané nápoje, kakao aj matchu... no žiadne espresso.

A zrazu sa zdalo, že *každý* chce len espresso!

Špecialitou Dračej kaviarne bola káva pražená na draka. Kávové zrná sa pražili v dračích plameňoch, až kým si nevyvinuli sladký a bohatý profil so silným telom a štruktúrou.

Keďže práve táto tepelná úprava zrn trvá dlhšie ako svetlý, stredný či dokonca aj tmavý typ praženia, majú osobitnú, dekadentnú príchuť, ktorá vynikne najmä v latte. Saphira kávu rada kombinovala s ovseným mliekom, aby zdôraznila jej orieškovú

chut'. (Z týchto zrn sa dalo pripraviť aj *cold brew*, ale to bolo podľa nej príliš horké – a Saphira po každej stránke preferovala v živote radšej sladkosť.)

„Mrzí ma to,“ povedala, keď odmietla ďalšieho zákazníka, ktorý si chcel objednať latte. „Nový kávovar je na ceste! O deň alebo dva sa všetko vráti do starých kolají, len musíte chvíľu vydržať!“

Tie slová ju však v ústach pálili ako kyselina, pretože to bola lož.

Tej noci ju zachvátila panika. O dva dni mal nastať deň výplaty a ona mala na účte ledva tolko peňazí, aby vyplatila svoju pomocníčku.

Saphira sedela vo svojom byte – vystrašená a, ako zvyčajne, sama. Práve preto milovala prácu v kaviarni, kde bola celý deň obklopená ľuďmi. Keď zostala sama so svojimi myšlienkami, mala sklón utápať sa v negativite – rovnako ako teraz.

Po tvári jej začali stekať slzy a hrudník jej zovrela úzkosť. Tak ľahko sa rozplačeš, povedala by Nani-Ma.

„Život musíš milovať,“ hovorievala Saphire stará mama, brávala jej tvár do dlaní a utierala z líc slzy. Saphira akoby počula hlas Nani-Ma. „Miluj ho, aj keď sa ti to zdá nemožné.“

„Snažím sa, Nani-Ma,“ prehovorila Saphira do prázdneho bytu a jej hlas v tichu zarezonoval.

Vždy sa ho snažila milovať, no zdalo sa, ako keby život o jej lásku nestál. Prečo by inak bolo všetko neustále také ťažké? Chcela si konečne oddýchnuť. Chcela, aby bolo všetko jednoduchšie.

Utierajúc si slzy, Saphira zostupovala po schodoch do svojej vysnívanej kaviarne. Bolo tam neuveriteľné ticho, všetko prázdne a nehybné. Bez návalu zákazníkov Saphira mala možnosť oceniť všetky detaily, ktoré naznačovali, že patrí jej, no teraz cítila nič iné.

Prázdny dom nebol domovom – bol iba ďalšou budovou.

Cez okná videla, že v Hviezdnom Údolí zavládol pokoj, všetky obchody už boli zatvorené. Saphira pristúpila k oknám a zadívala sa na nočnú oblohu. Pozorovala hviezdy – svietili ich tisíce, žiarili jasne a isto.

Podľa toho mestečko získalo svoje pomenovanie. Tu, v obklopení hôr, ste mohli vidieť viac hviezd, než by ste dokázali zrátať, a ich svetlo údolie neustále osvecovalo.

Medzi hviezdami zazrela siluety niekoľkých drakov a ich jazdcov, ktorí sa vybrali preletieť. Saphiru naplnil známy pocit, ktorého chuť jej horkla v hrdle. Vždy chcela vlastného draka – zúfalo po ňom túžila –, ale nepochádzala zo žiadnej z dračích rodín: z tých, ktoré po celé generácie vlastnili draky.

Pred rokmi sa zmierila s tým, že nikdy nebude mať vlastného draka – a práve vtedy prišla s nápadom Dračej kaviarne. Miesta, kde by mohla byť celé dni s drakmi, napriek tomu, že by nikdy žiadneho nevlastnila.

Tento nápad aj zrealizovala. Otvorila si kaviareň a denne sa obklopovala drakmi. A to iba vďaka pomoci starej mamy.

Nani-Ma jej venovala všetok svoj majetok a jediné, čo za to chcela, bolo, aby si Saphira splnila sen.

Rozhliadla sa po kaviarni – po všetkých detailoch, ktoré starostlivo navrhla, po každom centimetri, ktorý bol presne taký, aký ho chcela mať, po každom kúsku, ktorý s láskou vybrala.

A potom jej pohľad padol na roztavený kávovar.

Saphira si svoj sen *splnila*, to áno, ale ako si ho mala udržať? Nevedela, čo má robiť.

Takto zostala zahľbená do svojich myšlienok, až kým nezbadala plamene.

2. KAPITOLA

Aiden Sterling mal úplne príšerný deň. A aby toho nebolo málo, za poslednú hodinu mu telefón zazvonil už asi miliónkrát. Vytiahol ho z vrecka, pohľadom skĺzol k displeju – ďalší z bratrancov a sesterníc – a vzápätí hovor okamžite odmietol. Práve teraz mal byť na rodinnej večeri, ktorá bola u Sterlingovcov každý druhý týždeň posvätným rituálom, a všetci sa mu striedavo snažili dovolať.

Všetci okrem jedinej osoby, ktorá mu už nikdy v živote nezavolá. Jeho mladší brat Danny.

Danny, ktorý bol mŕtvý.

O mŕtvych len dobre, ale Danny bol dôvodom, prečo teraz Aidenova bolela hlava. Keď pred dvoma rokmi zomrel, všetci zostali prekvapení, keď svoje nevyliahnuté dračie vajce zanechal Aidenovi. Aj keď boli Aiden s Dannym bratia a bol medzi nimi len ročný vekový rozdiel („Jedenásť mesiacov!“ mala potrebu dodať jeho matka vždy, keď niekto povedal, že je medzi nimi rok rozdiel), nemohli byť viac odlišní.

Danny bol hlučný a otravný a všade, kam prišiel, si ho okamžite obľúbili. Aiden bol naopak tichý, plachý a rozpačitý. Danny trávil celé dni na chrbte svojho draka a zachraňoval opustené alebo stratené zvieratá, napríklad chiméry, gryfy, fénixy aj draky. Aiden na

rozdiel od neho trávil dni radšej doma, a to najmä vo svojej záhrade, kde ho nikto nevyrušoval.

Vo svojich dvadsiatich ôsmich rokoch bol možno príliš mladý na to, aby bol taký samotár, jemu to však vyhovovalo. V bezpečí domova bolo všetko jednoduchšie. Presne vedel, čo má robiť, ako sa má správať k svojim kvetom, a tie na jeho pozornosť vždy reagovali láskavo. Výrazne uprednostňoval spoločnosť rastlín pred ľuďmi a veľmi si želal, aby bol teraz vo svojej záhrade.

Namiesto toho sa nachádzal v meste a naháňal dračie mláďa, o ktorého vyliahnutie sa postarali jeho rodičia pred šiestimi mesiacmi, v snahe prinútiť ho rozhodnúť sa, čo sa s dračím vajcom stane. Mohol draka buď darovať svojej rodine, alebo sa oňho starať na vlastnú päsť.

Keďže bolo to vajce jediná vec, ktorú mu Danny odkázal, Aiden sa ho odmietal vzdať – a presne preto sa teraz hnal po Hlavnej ulici.

Ulice takto neskoro v noci už zívajú prázdnotou. Všetky obchody boli zatvorené. Avšak táto malá príšerka, o ktorú sa Aiden mal starať, milovala mestskú fontánu a Aiden sem dračie mláďa zobral v nádeji, že ho tým prinúti správať sa slušne.

Sparky bol celý deň ako zlý sen a Aidenovi došla trpezlivosť už pred osemnástimi hodinami. Najskôr ho Sparky celú noc budil svojím kvílením, pretože sa mu tlačili prvé zuby. A hneď ráno zožral polovicu Aidenových kvetov a dokaličil mu celú záhradu.

Dračík hneď nato začal robiť v Aidenovom pokojnom dome obrovský neporiadok a vždy, keď sa ho Aiden pokúsil zastaviť, zaútočil naňho. Teraz, po návšteve fontány, mal Sparky oveľa lepšiu náladu, ale to len znamenalo, že neustále utekal a nútil Aidena, aby ho naháňal.

Bolo to na zbláznenie.

Aiden zdvihol hlavu k nočnej oblohe a pri pohľade na žiaru hviezd sa zamračil. Nech už bol Danny kdekoľvek, Aiden si bol istý, že sa dobre baví. Dnes už po desiaty raz uvažoval, že Sparkyho predá. A už po desiaty raz mu to svedomie zakázalo.